

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: BETHLEHEMSSTJÆRNEN

Citation: Stuckenberg, Viggo: "BETHLEHEMSSTJÆRNEN", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 69. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg02-shoot-workid61770/facsimile.pdf> (tilgået 11. april 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker

BETHLEHEMSSTJÆRNEN

Med fornem Blinken, aandsløv Plirren staar
 spredt over Himlen Millioner Stjærner,
 hver om *sin* Glans med selvisk Kulde værner
 og tavs om Dødens stive Slummer spaar;
 en pragtfuld Gravskrift, som med Hovmod saar
 sin Guidstils Blinken ud i Rummets Øde,
 hvor Tankerne, de største, ligger døde
 paa Forskeraandens vide Kirkegaard.

Den satte Jord gaar militærisk sløv
 som god Planet sin én Gang givne Vandring
 og skælver angst ved Tanken om Forandring
 og bærer trolig paa sit gamle Støv;
 den støtte Marsch forlængst har gjort den sløv
 for Blæstens Spot ad al dens Mug og Skimmel,
 blind for de nye Væksters Spirevrimmel
 dybt under Lag af faldet, raadnet Løv.

* * *

Højt op til Stjærnerne og frem blandt dem
 gaar Tanken kækt paa nye Plyndringstogter,
 mens Vismanden med hellig Fryd bevogter
 hvert fattigt Fnug, den atter bringer hjem;
 med ansændt Griskhed bøjer han sig frem
 og stirrer henrykt udad mod det Fjerne, —
 en ny, en prægtig, tusindstraale Stjærne
 staar over Horisontens Gaadegem.

Med Glans af Soles lyse Straalespil
 og Skær af Maaners matte Dæmringsdrømme,
 med bløde Blink af Skovløbs tyste Strømme
 og Glimt af hidsig, kraterbunden Ild

staar tindrende den frem og stiger, til
den ser sit Blink i fjærest Bølgebanke;
hver Straale er en ny, en lutret Tanke,
og hvert et Glimt en nyfødt Hogens Smil.

Løvgernte Spirer fanger Vækst og gror,
mens Stjærneskæret dem en Guldkrans fletter
og stryger varsomt Skimlen bort og sletter
af Træets unge Top Regntaaens Spor;
i Ørknens Sand en Blomstermyller gror,
der lægger Duft om Klippens kolde Pande,
mens Vaarvind rider Bryllupsridt om Lande
og smiler varmt, hvor Stormen iskold for.

Og ganske langsomt skifter Jorden Ham,
frisk svulmer hver en Drøm, som Tiden fladed,
og Støv hver Fordom bliver, der sig baded
en Hornhud til i Traditioners Slam;
hver udslikt Tanke, der med Brask og Bram
sin Eriksgata red, udløvet fælder,
og Farisæeren sig Tolder kalder,
og Kalphas ydmyget følger ham.

Og Jorden vandrer i den nye Dag,
som var af Stjærnerne til Sol den kaaret,
af nye Tankers Vingesusen baaret,
til Takt af Hjærters stærke, fulde Slag;
langt borte driver alt det gamles Vrag
og synker langsomt mellem Tidens Bølger,
som dybt paa Bunden det i Dyndet dølger
og bruser over, hvad der sank der bag.

* * *

Men Tidens Hav har ingen stensat Bred
og ingen Havn, hvor Skibet ind kan slippe,
kun Døden knejser med sin øde Klippe,
og intet Søkort kender Klippens Sted;
og Strømmen bærer hen, hvor ingen ved,
den drukner Blomsterne og splitter Baalet, —
selv Stjærnen, der hin Nat stod tusindstraalet,
sank stukket bag en Braadsøs Skumkam ned.

Da myired alt det gamle op paany,
bag andre Former kun, i andre Klæder,
og bredte tæt sig paa de gamle Sæder
og kvalte hver en Røst, der vilde kny;
en skytung Dag steg af et solmildt Gry,
hvert Vaarbud knustes i Laviners Torden,
Sandækner bredte sig, og rundt om Jorden
stod atter Støvet højt i Hvirvelsky.

Og Livet vaagned af sin Foraarsrus
og staar endnu af Rusens Syner blindet,
men Hænderne er tomme kun, og Mindet
er Mindet om et Paradis i Grus;
tæt lytter Livet til hvert Stormdrags Sus,
om ej det melde skal den nye Stjerne,
og rækker Haanden bønligt mod det Fjærne
og græder med hvert strandskræmt Bølgebrus.

Slev og forsovet vandrør Jorden frem,
imellem gamle Stjærner Tanken vakler
og vender, træet af Troen paa Mirakler,
forpint tilbage til sit snævre Hjem;

mer. Aanden stadig har en Dør paa Klem,
og Haabet ikke fra sin Vagtpost viger,
før tindrende den nye Stjerne stiger
og peger mod det nye Bethlehem.

SØVN LØS

Det lyder før mig tit, som om der bæver
ud over Verden Stumper af en Sang,
der snart i Tungsind dør og snart sig hæver
til skregne Truslers smertespendte Klang.

Det er især i søvnforladte Nætter,
naar svegne Løfter gennem Stuen gaar,
og egen Brøde sig ved Sengen sætter,
at Sangens Klagen til mit Øre naar.

Den siver ind som Millioner Stemmer,
der frem af Livets mindste Kroge brød,
hver enkelt Røst en Verden i sig gemmer
af stivnet Smerte og forstenet Nød.

Det er, som om vor Klode veg sin Bane
og lagde sig i Rummet, gold og mørk,
kun fyldt af Sukket fra en Karavane,
der synker sammen i den øde Ørk.

Og Sukket flammer op og kaster brede,
truende Strofer ind i Nattens Sang,
som Kristus flammed op mod Gud i Vrede,
da Jøderne i Dans om Korset sprang. --